Etti Abergel: Memoir

September 21, 2023 — January 13, 2024

The work of Etti Abergel (*1960 Tivon, Israel, where she lives and works) sets up a dynamic relationship between installation and sculpture. It is not only conceived for the site but it is largely made on site, whereby the exhibition space becomes a lived-in, breathing environment.

"Etti Abergel: Memoir," the artist's solo exhibition at CCA Tel Aviv-Yafo, is constructed as a visual memoir of three chapters and an afterword. In the Ground Floor Gallery, the first chapter, **Canapé**, welcomes the visitors into a living room of sorts. Canapé is the name of a French-style sofa that became a common name in Arab-Jewish / Mizrahi households in Israel of the 1950s to denote the low seatings that were a staple of their common rooms. But any signs of luxury are merely hinted at here. Small appearances of ornamental cushions, lace decorations and silver trays can be found in this environment whose seatings are largely nomadic: One such arrangement is foldable, while another is raised from the ground, serving for storage or shelter underneath; a third is placed on a freight cart, while others lie high up on a wooden scaffolding. Abergel's visual lexicon often marries the language of décor – understood as aesthetic excess – with the rough, prosaic aesthetic of construction and manual labor. Here, she further introduces into this lexicon the language of drawing, evident in lines of stitching, weaving, tying and knitting, as well as in marks of graphite and staining.

Behind the wooden scaffolding, the second chapter reveals itself as a back room. Titled **Chaplin**, this chapter is an associative homage to the makeshift screening balcony that Abergel's grandfather built in his backyard, where as a little girl she was first exposed to the classics of cinema, and especially to slapstick comedy. Here, the cinema projector is represented by a reading lamp surrounded by a black thicket of yarn. The language of slapstick can be found, for example, in the large object dangling from the low ceiling, a humdrum take on a chandelier. But for Abergel, slapstick humor is laced with underlying violence – forks can be found sticking out of cans of conservatives – as well as the antics of class. Chaplin, Laurel and Hardy, and others were famously hailed as working-class heroes; Abergel readily echoes this fact in those very food cans (typical of the everyday workman), as well as in the bunks that recall workers' dormitories.

In the First Floor Gallery, the third chapter presents individual sculptures on an intimate scale. The name of this chapter, **Challah and Banana**, derives from nicknames given to two different types of hairdos that would adorn the heads of young women in her neighborhood. The title summons an emotional register of performed femininity, one that extends to some of the objects on view, like the many iterations of purses and high heeled shoes – knockoff designs that the artist finds in stores that are today on the brink of bankruptcy. In the unlikely connections between them and others, Abergel draws on her artistic pantheon – which counts among it mother figures such as the surrealists Meret Oppenheim and Sophie Taeuber-Arp – and introduces them to the heroines and heroes of her childhood. Each artwork conjures broad social histories, and deconstructs aesthetic codes of power and vulnerability. Through ordinary objects and inventive sculptural techniques, Abergel collects fragments of life stories about longing, dreams, and failed attempts; small victories alongside missed opportunities.

And at the end, an epilogue. In a small, black antechamber in the First Floor Gallery, Abergel presents **Camera**, a private and mysterious camera obscura. From within a knitted object suspended in space that resembles a traditional galabia garb, a beam of light emerges like a blank after-image or a memory already past.

"Etti Abergel: Memoir" is curated by Tamar Margalit and is supported by the Rywkind Ben Zour Grant for Art, Education and Community, and Mifal HaPais Council for the Culture and Arts. Additional support by Nurith Jaglom and Nicole and Benjamin Fadlun. Hospitality kindly provided by Outset Contemporary Art Fund.

Through the Rywkind Ben Zour Grant, a select group of art students and recent alumni of Shenkar College took an active and meaningful part in the exhibition. The artist wishes to extend her deepest thanks to each of them – Adir Cohen, Shir Cohen, Noa Mor and Masa Omar.

The artist also wishes to thank Ehud Alkov and Daniel Eichenberger for their help in mounting the exhibition; Nisan Eliyahu Cohen and Ya'ara Sofer for their assistance in the studio; and to Villa Maroc for their generosity. Special thanks to Tali Blumenau and Naama Arad.

LIST OF WORKS

Ground Floor Gallery, main space

Canapé, 2023. Mixed media and wooden construction, variable dimensions. Courtesy of the artist.

Ground Floor Gallery, beneath the balcony

Chaplin, 2023. Mixed media, variable dimensions. Courtesy of the artist.

First Floor Gallery, main space

Challah and Banana, 2023. Objects in mixed media, variable dimensions. Courtesy of the artist.

First Floor Gallery, black room

Camera, 2023. Knitted object, hanging wires, flashlight and tripod, variable dimensions. Courtesy of the artist.

CCA: תל אביב-יפו
تل أبيب-يافا
Tel Aviv-Yafo

The Rywkind Ben Zour Grant for Art, Education and Community

מפעל הפיס

outset.

אתי אברג'ל: מֶמוּאָר

21 בספטמבר, 2023 – 13 בינואר, 2024

עבודתה של אתי אברג'ל (*1960 טבעון, בה היא חיה ועובדת) מייצרת מערכת יחסים דינמית בין מיצב ופיסול. יצירתה היא לא רק תלויית מקום אלא גם במידה רבה נעשית במקום, מתוך כוונה להתביית בחלל התצוגה ולברוא סביבה אנושית נושמת, שחיו ופעלו בה.

"אתי אברג'ל: מֶמוּאָר", תערוכת היחיד של האמנית ב־CCA תל אביב-יפו, בנויה כיומן זכרונות חזותי בן שלושה פרקים ואחרית דבר. פרק א', **קנאפה**, המוצג בגלריית קומת הקרקע, מקבל את המבקרים לתוך סלון. קנאפה [canapé] הוא שמה של ספה בסגנון צרפתי שהפך להיות שם נרדף לספות הנמוכות, הקרובות לרצפה שאפיינו את סגנון חדר האירוח בקרב מהגרים מצפון אפריקה. אך היוקרה נותרה כאן רק ברמיזות. אזכורים של כריות נוי, עיטורי תחרה ומגשי אירוח מגיחים מתוך סביבה שכוללת מרבצי ישיבה נוודיים: האחד מתקפל, השני מוגבה ומתחתיו אזור אחסון או מחסה; השלישי מונח על עגלת משא; ואחרים מוכמנים בגובה על גבי פיגום עץ. המפגש בין דקורציה ועודפות אסתטית לשפת בניין ארעית ודלה לכאורה, מאפיין את הלקסיקון הצורני של אברג'ל. אל אותו הלקסיקון, היא מתיכה שפה רישומית המורכבת מקווי תפירה, קשירה, ליפוף וסריגה, רישומי גרפיט וכתמי צבע.

מבעד לפיגום שנתמך במרפסת הפנימית של המבנה, פרק ב' נגלה כחדר אחורי. פרק זה, המכונה **צ'פלין**, הוא הומאז' אסוציאטיבי למרפסת ההקרנה המאולתרת שבנה סבה של אברג'ל בחצר הבית בטבעון ובו כילדה היא נחשפה לראשונה לקלאסיקות של הקולנוע ובעיקר לקומדיות הסלפסטיק. כאן, מקרן הקולנוע מיוצג על ידי מנורת שולחן הנגלית מתוך סבך שחור של יריעות בד. את שפת הסלפסטיק ניתן למצוא, למשל, באובייקט שמשתלשל מהתקרה הנמוכה הקורץ לנברשת. מעבר לכך, אברג'ל מצביעה על האלימות הכבושה שבקומדיה זו (המזלגות הנעוצים בפחיות השימורים), כמו גם על הקשר שבינה לבין שיוך מעמדי: ייחוסם של צ'פלין, לורל והרדי ואחרים כגיבורי מעמד הפועלים, מהדהד אצל אברג'ל באותן פחיות אוכל, כמו גם בדרגשי המגורים שלה שמאזכרים מעונות עובדים.

בקומה מעל, בגלריית הקומה הראשונה, פרק ג' מציג עבודות פיסול בקנה מידה אינטימי. שמו של פרק זה, **חלה ובננה**, שאוב מכינויים שניתנו לצורות שונות של תסרוקות שיער בהן התהדרו נשות השכונה. אותו עולם רגשי מהדהד גם בחפצים כמו הארנקים ונעלי העקב, שמוצגים כאן בגרסאות רבות, חיקויים של אביזרי 'הוט קוטור' אשר היא מוצאת בחנויות שהן כיום על סף פשיטת רגל. במחברים שהיא יוצרת בין אובייקטים אלה לאחרים, אברג'ל מפגישה דמויות מהפנתיאון האמנותי שלה – וביניהן אמהות הסוריאליזם מרט אופנהיים וסופי טויבר-ארפ – יחד עם גיבורות וגיבורים מנוף ילדותה. כל עבודה מזמנת היסטוריה חברתית רחבה ומפרקת קודים אסתטיים של כוח ופגיעות. באמצעות חפצים יומיומיים וטכניקות פסילויות מלאות כושר המצאה, אברג'ל מצליחה ללקט רסיסים של סיפורי חיים אודות ערגה, חלומות ונסיונות שכשלו; נצחונות קטנים לצד החמצות.

ולבסוף, אחרית דבר בשם **קאמרה**. בחדר קטן ושחור, בגלריית הקומה הראשונה, אברג'ל מציגה מעין קאמרה אובסקורה פרטית ומסתורית. מתוך אובייקט סרוג דמוי גלביה מסורתית התלוי בחלל, בוקעת אלומת אור, כצילום ריק או התגלמות של זכרון של דבר מה שאיננו עוד.

"אתי אברג'ל: מֶמוּאָר" מוצגת באוצרותה של תמר מרגלית ומתקיימת הודות למענק ריבקינד בן צור לאמנות, חינוך וקהילה ובתמיכת מפעל הפיס – הקרן לתרבות ואמנות. תמיכה נוספת ניתנה על ידי נורית יגלום וניקול ובנג'מין פדלון. אירוח האמנית התאפשר הודות לקרן אאוטסט לאמנות עכשווית.

בזכות מענק ריבקינד בן צור לאמנות, חינוך וקהילה, קבוצה נבחרת של סטודנטים.ות לאמנות ובוגרים.ות טריים.ות ממכללת שנקר לקחו חלק פעיל ומשמעותי ביצירת התערוכה. האמנית מבקשת להודות לכל אחד ואחת מהם מקרב לב – אדיר כהן, שיר כהן, נועה מור ומאסה עומר.

האמנית מבקשת להודות גם לאהוד אלקוב ודניאל אייכנברגר על עזרתם בהקמת התערוכה, לניסן אליהו כהן ויערה סופר על עבודתם בסטודיו ולוילה מרוק על נדיבותם. תודה מיוחדת לטלי בלומנאו ונעמה ערד.

רשימת העבודות

<u>גלריית קומת הקרקע, חלל מרכזי</u>

קנאפה, 2023. מדיה מעורבת ומבנה עץ, מידות משתנות. באדיבות האמנית.

<u>גלריית קומת הקרקע, מתחת למרפסת</u>

צ'פלין, 2023. מדיה מעורבת, מידות משתנות. באדיבות האמנית.

<u>גלריית הקומה הראשונה, חלל מרכזי</u>

חלה ובננה, 2023. אובייקטים במדיה מעורבת, מידות משתנות. באדיבות האמנית.

<u>גלריית הקומה הראשונה, החדר השחור</u>

קאמרה, 2023. אובייקט סרוג, כבלי תליה, פנס וחצובה, מידות משתנות. באדיבות האמנית.

إيتي أبرجيل: ميمـوار

21 أيلول، 2023 – 13 كانون ثان، 2024

يُكوّن عمل إيتي أبرجيل (*1960، طبعون، حيث تعيش وتعمل) علاقة حيوية بين الفن التركيبي والنحت. أعمالها ليست منوطة بمواقع عرضها فحسب، بل تُصنع بالمجمل في الموقع نفسه، متخذة فضاء العرض بيئة بشرية متنفسة، بيئة عاشوا وسطها وعملوا في محيطها.

نُسّق معرض «إيتي أبرجيل: ميموار» الفردي في CCA تل أبيب-يافا بأسلوب يوحي بالمذكرات البصريات المكشوفة في فضاء العرض عبر ثلاثة فصول وخاتمة. الفصل الأول، المعروض في صالة العرض في الطابق الأرضي، بعنوان **كَنَبِة** [canapé] يرحّب بالزوار في غرفة المعيشة. الكنبة، كلمة فرنسية الأصل، هي اسم أريكة بالطراز الفرنسي وقد تحوّل معناها في البيوت اليهودية-العربية / المزراحيت في الخمسينات إلى كناية عن غرفة الاستضافة، لكن ما نراه من علامات الترف هنا ليس سوى تلميحات. تظهر الإشارات إلى الوسائد المزخرفة وزخارف الدانتيل ونسيج الديباج المقصّب الثقيل في بيئة تحتوي على أشكال مختلفة من فرشات الجلوس؛ إحداها قابلة للطيّ، والأخرى رُفعت ووُضعت فوق مساحة تخزين أو مأوى، والثالثة وُضعت على عربة شحن، بينما وُضعت فرشات أخرى على سقالات خشبية. هذا الملتقى بين تصميم الديكور – أي الإفراط الجمالي – ولغة البناء سريعة الزوال والضحلة هو ما يمتاز به معجم أبرجيل للأشكال. وفي هذه الأعمال الجديدة التي أنشأتها باستخدام الأقمشة، أذابت لغة تخطيط ورسم تحاكي خطوط الخياطة والربط والحياكة ورسومات خطّتها باستخدام الرصاص وبقع الطلاء.

عبر السقالات المدعومة بالشرفة العلوية، يظهر الفصل الثاني كحجرة خلفية. هذا الفصل بعنوان **تشابلن** هو تكريم لكوخ عرض بناه جدّ أبرجيل خارج بيته في طبعون لأولاد الحارة، حيث تعرفت فيه لأول مرة طفولتها على كلاسيكيات السينما وبالأخص كلاسيكيات السلابستيك. تم تمثيل جهاز العرض السينمائي باستخدام مصباح طاولة يبرز من خلال تشابك أسود اللون. يمكن تمييز لغة التهريج، مثالًا، في الغرض المتدلي من السقف المنخفض مومئًا بالثريّا شكلًا ومصدرًا فكاهة مفعمة بالعنف المقيد المتمثل في شوكات الطعام العالقة في علب الأكل. يتردد صدى الإحالة لتشابلن ولوري وهاردي وآخرين من أبطال الطبقة العاملة في علب الطعام هذه، وكذلك في مجالس المعيشة التي تذكرنا بمساكن العمال.

في صالة العرض في الطابق الأول، يقدم الفصل الثالث منحوتات متفرقة بحجم صغير. يحمل هذا الفصل العنوان **حلّة وموز** وهو بإيحاء تسميات تسريحات الشعر التي تباهت بها نساء الحي الذي عاشت فيه الفنانة. يتردد صدى العالم العاطفي ذاته في الأغراض المعروضة مثل الحقائب وأحذية الكعب العالي المعروضة هنا بأشكال عدّة، أغراض مزيفة تحاكي اكسسوارات عالم «الأزياء الراقية» والتي عثرت عليها الفنانة في حوانيت على وشك الإفلاس. في الروابط التي تقيمها بين الأغراض، تجمع أبرجيل بين شخصيات من بانثيون الفن الخاص بها – ومن بينها أمهات السوريالية ميرت أوبنهايم وصوفي توبر إرب – وتجاورهما مع بطلات وأبطال من مشهد طفولتها. يستدعي كل عمل تاريخًا اجتماعيًا واسعًا، ويفكك الرموز الجمالية للقوة والضعف. باستخدام الأغراض البسيطة وتقنيّات نحت خلّاقة، تنجح أبرجيل بجمع قصاصات من حياتها عن الشوق والأحلام والمحاولات الفاشلة والانتصارات الصغيرة إلى جانب الأخطاء.

وأخيرًا، الخاتمة، التي تحمل العنوان **كاميرا**. في غرفة صغيرة سوداء في صالة العرض في الطابق الأول، تعرض أبرجيل غرفة مظلمة خاصة وغامضة. ينبعث شعاع ضوء عبر نسيج محاك يشبه الجلابية التقليدية معلقًا في الفضاء، فيبدو التركيب كأنه صورة فارغة أو تجسيد للذاكرة.

المعرض «إيتي أبرجيل: ميموار» من تقييم تمار مرغليت. أُقيم المعرض بدعم من منحة ريفكيند بن تسور للفنون والتربية والمجتمع وبدعم مفعال هبايس – صندوق الثقافة والفنون. حصل المعرض على دعم إضافي من نوريت ياغلوم وبنجامين فادلون. تم استضافة الفنانة بفضل صندوق آوتست للفن المعاصر.

بفضل منحة ريفكيند بن تسور للفنون والتربية والمجتمع، حظيت مجموعة من خرجي وخريجات كلية شنكار بالمشاركة بإنشاء المعرض. تقدم الفنانة خالص شكرها لكل واحد وواحدة منهم – أدير كوهين، شير كوهين، نوعا مور، وماسة عومر، كما تشكر إيريس ريفكيند بن تسور وعيران بن تسور.

تقدم الفنانة شكرها لإيهود ألكوف ودانييل أيخنبرغر على مساعدتهم بإنشاء المعرض، ولنيسان إلياهو كوهين ويعارا سوفر على عملهم في الأستوديو ولفيلا ماروك على كرمهم. شكر خاص لتالي بلومناو ونعماه عراد.

قائمـة الأعمـال

<u>صالة العرض في الطابق الأرضي، الحيز المركزي</u>

كَنَبِة، 2023. وسائط متعددة وهيكل خشبي، أحجام متفاوتة. بإذن من الفنانة.

<u>صالة العرض في الطابق الأرضي، تحت الشرفة</u>

تشابلن، 2023. وسائط متعددة، أحجام متفاوتة. بإذن من الفنانة.

<u>صالة العرض في الطابق الأول، الحيز المركزي</u>

حلّة وموز، 2023. أغراض ووسائط متعددة، أحجام متفاوتة. بإذن من الفنانة.

<u>صالة العرض في الطابق الأول، الغرفة السوداء</u>

كاميرا، 2023. غرض منسوج، أحبال معلقة، مصباح وحامل ثلاثي القوائم، أحجام متفاوتة. بإذن من الفنانة.